

10. díl

GO WEST AGAIN!

IV. redakční výprava na legendární Route 66

Závěrečná část našeho tripu je už šestašedesátce vzdálená a kromě návratu do Los Angeles s ní nemá teritoriálně nic společného. Přesto jsme těch posledních 500 mil prožili naplno v podobném duchu a se spoustou dobrodružství i nečekaných zážitků...

Na konci minulého dílu jsem zmínil, že mě čeká překvapení. Před každou naší výpravou si vytváříme seznam míst, která bychom chtěli navštívit. Přispívají do něj všichni účastníci (někdo více, někdo méně) a někdy se v seznamu objeví i dávno plánované tipy, které z různých důvodů několikrát nevyšly. Nebylo tajemstvím, že v tomhle soupisu převažovaly návrhy, které jsem tam propašoval. Jedním z těch nejzajímavějších měla být návštěva Timmyho McMastera a jeho svatostánku Hanford Auto Supply. Vzhledem k časové tísní jsem už ale nevěřil, že se to podaří, a dokonce jsem na to při příjezdu ze San Fran do Fresno úplně zapomněl. O to větší překvapení bylo, když Darek po snídani zahlásil, že dnes bude řídit, protože pojedeme na tajný výlet. Po cestě v autě se mi točila

Timmyho motorové království Hanford Auto Supply se nachází v budově bývalého Motor Centra Pontiac a Cadillac, kde se kdysi dávno jako mladík učil brousit klikové hřídele. Nyní je jeho majitelem a již více než 35 let jediným strojním mechanikem

kolečka v hlavě, a netrvalo dlouho a došlo mi, kam míříme a čím mi můj kolega a kamarád chce udělat radost. Kalifornský Hanford je od Fresno totiž jen pár mil! Tima sleduju už dlouho na You Tube a na sociálních sítích, kde je velmi aktivní, a podívat se osobně do jeho království motorů Y-block byl můj velký sen. Nevím o jiném člověku, který by byl zapálenější do motorářiny a dokázal vlastníma rukama vybudovat něco podobného. Timův podnik Hanford Auto Supply je známý nejen v Kalifornii, ale po celých Státech. Zabývá se renovací motorů Ford, převážně Y-blocků, ale také všech flatheadů. Kromě toho je Timmy velmi aktivním závodníkem, jezdí na strojích, které si od základu sám postavil. Pravidelně se účastní Speedweeku

Tohle je ta pravá hračkárna pro velké kluky! Motory, hlavy, karburátory, maziva a všude po stěnách obrazy ze závodů na solných pláních v Bonneville a El Mirage. Pokud nevíte, co přesně chcete, jste ztraceni. Když se přijedete jenom podívat, zjistíte, že potřebujete všechno

v Bonneville a také většiny rychlostních závodů v El Mirage. Už roky se pokouší překonat bájnou hranici 200 mph a ještě lépe pokořit rekord ve své kategorii, který činí 225 mph. V roce 2021 byl svému cíli zatím nejbližší, když letěl po solných pláních v Bonneville rychlostí 196,288 mph (314 km/h). Bohužel měl ale občas smůlu, třeba když na Bonneville před cílem najel na upadlou část výfuku z jiného vozu a nebo mu zase jindy v plné rychlosti praskla zadní pneumatika. Tim se ale nevzdává a věří, že rekord jednou překoná a my mu samozřejmě moc držíme palce. Kromě toho závodí na Slingshot Dragsteru a jezdí i na hotrodové závody po celé Kalifornii. Timmyho závodějíky poznáte podle startovního čísla 416 a hned vedle něj vyobrazené smrtky s kosou. Taky na

žádném jeho rodu či dragsteru nechybí latinový citát Celeritate Est Vita (Rychlost je život). Pak už asi nikoho nepřekvapí, že jeho druhou vášní jsou letadla, v nichž má nalétáno 1.500 hodin. Ulice před Timmyho firmou v Hanfordu byla prázdná, nikde ani živáčka... Vstoupili jsme do obchodu dveřmi se zvonekem a vzápětí byli omráčeni. Přestože jsem tohle všechno znal z fotografií, realita byla mnohem silnější. Myslí, že nejjeden nadšenec do fordů osmičlanků musí při vstupu do tohoto prostoru korigovat návaly štěstí s blížícím se infarktem. Desítky hotových kompletních Y-blocků v laku připravených k prodeji, stejně tak flatheady a další motory... Regály plné zrepasovaných motorových hlav a karburátorů, stěny plné

Na stěnách Timova obchodu najdete spoustu zajímavých věcí, jako třeba ploché hlavy Offenhauser a ventilová víka Edelbrock. Malý regálek nahoře se prohýbá pod vahou sacích klínů

ventilových vík a starých originálních těžko dostupných součástek a nejrůznějších diagnostických pomůček... Duch padesátek a šedesátek tu čpí v každém milimetru prostoru... Timmy nás ochotně přivítal a vyslechl si naše přání vidět jeho práci a celý podnik. Řekl nám, že máme velké štěstí, protože se právě chystal zamknout obchod a odejít pracovat dožadů do dílen, protože je tu sám a potřebuje dělat na mašinách. V jeho obchodě jsme si připadali jak v chlupské hračkárně, ale když nás Timmy vzal do svých dílen, spadla nám brada až ke kolenům. Bylo tu absolutně všechno, co potřebujete: soustruhy, frézky, odvalovačky, brusky, honovačky... Mezi tím zaparkovaná všechna

GM agregát do Corvette ještě čeká na repasi. Vedle spousty fordův motorů je tu osamoceny...

Se závodním roadsterem s motorem V8 304 cu.i. se Timmy už přiblížil magické hranici 200 mph. V roce 2021 s ním zajel svůj zatím nejlepší výkon 196,288 mph!

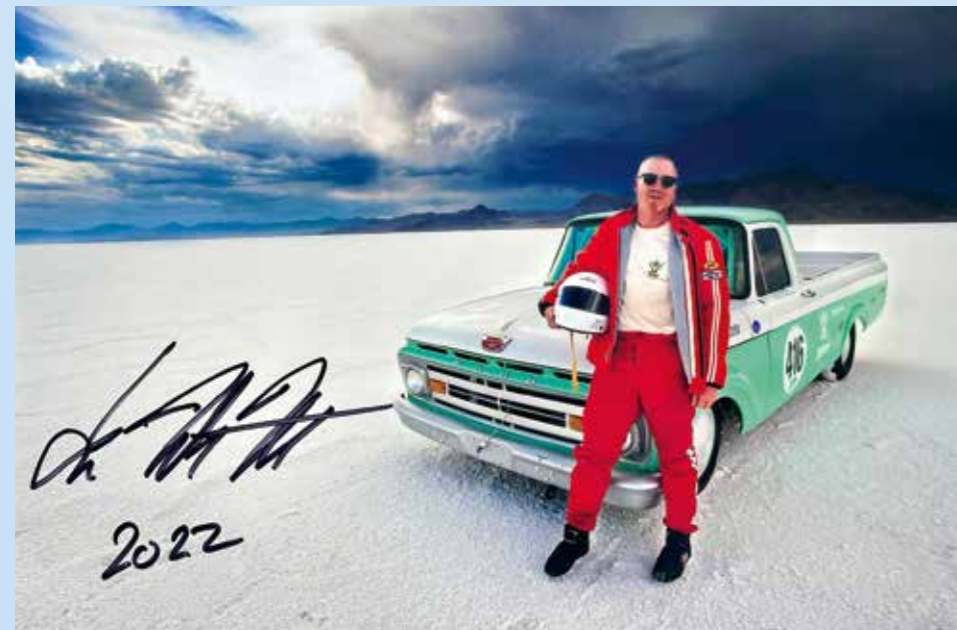

S Timmy jsme v jeho království natočili i rozhovor. Obsah bude předmětem některé budoucí reportáže

jeho auta, zhruba 15 kousků od 20. do 60. let, a u stropu visely další trubkové rámy na slingshot dragstery. Ale hlavně všude ve stojanech desítky tun motorových bloků, klikovek a hlav určených k opravě. Nikdy v životě jsem neviděl takové množství motorového

Timmy je velmi aktivní na Facebooku. Jeho profily se spoustou fotek z Bonneville a El Mirage najdete pod jmény: Timmy McMaster, Hanford Auto Supply a Y-Block Guy. Ty vás pak propojí i s jeho webem a youtubovou stránkou

Všestranný Timův závodnický talent sahá až ke klasickým dragsterům, jakým je oldschoolový slingshot s motorem před nohama pilota. Náš Chrom & Plameny je jediným periodikem v ČR, mapujícím dragsterovou scénu

materiálu pohromadě a je mi absolutně záhadou, jak se v tomhle může vyznat. Timmy se pěkně rozpovídal a já zjistil, že všechno je úplně jinak než jsem si do teď myslel. Žil jsem v představách, že v tomhle rozlehlém království složeném z několika budov a hal pracuje minimálně 5 až 6 osob tak, aby mohl fungovat obchod i dílny: dva prodavači a tři nebo čtyři strojní mechanici, a na to všechno pak dohlíží velký šéf ve své kanceláři. Timmiho Hanford Auto Supply je jedno velké „One man Show“! Timmy je jeho jediným majitelem, strojním mechanikem, prodávčem, auto-

Prodejna podniku Hanford Auto Supply má těžce nostalgický nádech, ale nenechte se mýlit, přestože Timmy je ten správný chlápek ze staré školy, nebrání se nejnovějším technologiím

mechanikem i závodníkem v jedné osobě. Do konce života nepochopím, jak to všechno ten člověk zvládá, když vidíte, co je za ním hotové práce a kolik práce ho ještě čeká. Po dvou živých hodinách se loučíme a plní dojmů odjíždíme. Sem se ještě určitě chci vrátit. Hanford Auto Supply je nebe! A jsme znovu „On the Road“. Naším dnešním cílem je dorazit do Sequoia Parku, stavíme na benzínce v Exeteru, pak rychlá koupáčka v jezeru Kaweah a nekonečnými serpentýnami zhruba 50 mil do prudkého kopce k největším živým organismům na téhle planetě. Úzká

Tim se mi podepisuje na fotku, která nyní visí v redakci nad mým pracovním počítačem ☺

Samolepku CHROM na vstupní dveře svého podniku nalepil sám Timmy McMaster. Nám tím pochopitelně udělal velkou radost!

horská silnice se klikatí nádhernou přírodou po stěnách hor a na hranách hlubokých srázů. Převodovce našeho Transitu se to ale nelíbí, desetistupňový automat je za trest, a tak celé stoupání řadím tlačítka +/- a modlím se, aby to transmise vydržela. Pobyť mezi gigantickými sekvojemi je ozdravný a motivující. Člověk si pod jejich korunami uvědomí, jaký je oproti nim mravenec a zároveň ho aspoň na chvíli

K obejmutí sekvojovníku je potřeba aspoň 15 lidí. Tolik nás nebylo. Výška a průměr kmene vás ohromí, ale to pomýšlení, že jsou tu už několik tisíc let!

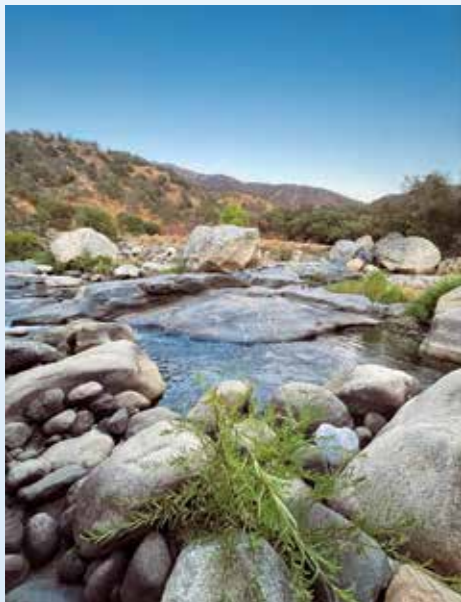
Při sjezdění z kopců od sekvoji se určitě zastavte v příjemném Motelu Buckeye Tree Lodge podél řeky Kaweah

Velké trucky často potkáváte i na klikatých horských silnicích, ale tady před Sequoia Parkem bychom je nečekali. Značka upravující rychlost na 15 mph měla díky stoupání a poloměru zatáček své opodstatnění

hřeje mládí – sekvoje jsou staré až 3 tisíce let. Zpáteční cestou je při sjezdu do nížiny třeba brzdit motorem, proto celý sešup sjíždím opět pomocí řazení tlačítka. Zároveň přemýšlím, jak by si s tímto mohutným klesáním poradily brzdy našich prvoplánových padesátdevítek. Přijíždíme do jednoho z nejužasnějších míst na naší trase, do Motelu Buckeye Tree Lodge v malebném údolí Three Rivers. Přestože tudy vede

Voda v řece je absolutně čistá a přitom neuvěřitelně teplá. Horké kameny se líbily nejenom nám, ale i velkým hnědým chlupáčům

Přilehlý Restaurant Gateway je obklopený divokou přírodou se spoustou medvědů. Místní s nimi už umí žít, my se to teprve učili

Petersonovo Muzeum v Los Angeles: unikátní fasáda z něj dělá nepřehlédnutelný objekt. Jeho návštěvu určitě doporučujeme!

silnice, jedná se o dokonalou pustinu s úchvatnou přírodou. Tady budeme nocovat. Pokoje jsou sice kalifornsky drahé, ale těšíme se na

klid a večerní posezení v příjemném Gateway Restaurantu. S Milanem a Márou vyrazíme na koupáčku k řece přímo pod motelem. Válime se

Ford Flathead Roadster 1932 hrál ve filmech Iron Man I. a II. Legendární Deuce odráží poválečnou kulturu mládeže lačnickí po rychlosti v odlišném kabátě

Delorean DMC-12 pozlacený 24karátovým zlatem, jeden ze tří kusů vytvořených pro American Express promotion

Ford McGee Roadster 1932 byl první high-boy hot rod, který se objevil na obálce magazínu Hot Rod a inspiroval tak stavitele po celých Státech

Naše první osobní setkání s Tuckerem 1948! Posílali jsme si myšlenky a on nakonec zavrtěl výfukem ☺

Majestátnost karosérie Tuckeru vynikne jedině naživo. Obrázek či film vám zprostředkuje jenom malou část vjemů

Robert E. Petersen, který založil Petersen Automotive Museum byl zároveň i zakladatelem a prvním vydavatelem světově známého Hot Rod Magazine

Oblast Three Rivers je známá tím, že se v ní hojně vyskytují medvědi. Informuje o tom množství výstražných cedulí na motelech a na silnicích. Z jejich přítomnosti jsme měli respekt a raději se k nim nepřibližovali

Ikonický filmový Ecto-1 (Krotitelé duchů), přestavěný z Cadillaku Miller-Meteor Futura Duplex 1959 a objevený na farmě patřící zesnulému Krotiteli duchů Egonu Spenglerovi

Filmový DeLorean 1981 „Time Machine“, jediný kus ze tří použitých, který se objevil ve všech dílech trilogie Back to the Future (1985, 1989 a 1990)

Jolly Roger Hotel na West Washington Blvd pro nás byl Fata Morgánou v přeplněném Los Angeles

na rozpálených kamenech a cachtáme v teplé vodě. Ještě nikdy jsem se nekoupal v řece, která teče z hor a je takhle teplá. Je to tím, že slunce celý den ohřívá velké kameny, pod kterými se valí voda. Stihli jsme vyzkoušet i motelový bazén, a byl studenější než řeka. Večer v Gateway Restaurantu se protáhl a my na terase zjistili, že všude kolem chodí medvědi. Aha, tak proto ty varovné cedule a obrázky medvědů na každém rohu, dokonce i na pavlačích mezi pokoji... Trošku jsme získali respekt, a když Darek ráno vyprávěl, jak jim celou noc někdo škrábal na dveře u pokoje a pracovníci motelu ráno likvidovali roztahané koše s odpadky kolem bazénu, začalo nám být jasné, kdo je v téhle pustině pánem. Nicméně, polovina výpravy měla dopoledne těžkou hlavu a vyspávala včerejší bujaré popíjení s cizinci, takže jsme na recepci prodloužili pobyt ještě o další noc. Pohledem z terasy restaurace jsme s hrůzou zjistili, že medvědi dnes ve dne chodí i s mláďaty po stejných kamenech, na kterých jsme se včera my vyvalovali. Respekt stoupl na nejvyšší úroveň a naše pomyslné člověčí teritorium se zmenšilo na 20 metrů mezi dveřmi pokoje a autem. Druhá noc už byla klidnější, a tak hned po snídani vyrážíme směr Los Angeles. Projíždíme kolem naftových polí v Bakersfieldu a míříme do Petersenova Muzea. Věříme, že budeme úspěšnější než před 4 lety, a ano, podařilo se. Viděli jsme kompletní expozici úžasného muzea včetně Tuckeru. Dvouhodinovou prohlídku jsme zakončili nákupem v muzejním gift shopu a vydali se hledat postele na poslední noc. Město andělů je s ubytováním problematické

W. Washington Blvd je plný odstavených RV, které obývají „bezdromovci“. Interiéry jsou zčásti zaplněné odpadky, polovina oken je rozbítých (asi ventilace). Tohle v republikánských státech jako je Florida nebo Texas neuvidíte...

Hotel má podzemní garáže i pro light-trucky, příjemný personál a ještě akceptovatelné ceny. Tohle je výhled z okna na bulvár, který po jedné míli končí přímo u oceánu ve Venice Beach

Na jedné míli jsem napočítal 15 RV určených k trvalému pouličnímu bydlení. Tenhle má jistou formu luxusu v podobě brumlačící elektrocentrály u PP kola

Venice Fishing Pier je absolutní ostuda Venice. Molo plné lidských i zvířecích exkrementů na dálku zapáchá a funkci už neplní ani pro otrlé rybáře

a drahé, přesto se nám podařilo ulovit slušný hotel na strategickém místě nedaleko oceánu a za ještě akceptovatelnou cenu něco málo přes 200 USD. Poslední noc je vždycky balící a věřte, že narvat do kufrů všechno to, co za pět týdnů na cestách nahospodaříte, není vůbec jednoduché. Na večeri jsme vyrazili do nedalekého italského C&O Restaurantu a těšili se na poslední den. Ten jsme prožili každý po svém. Darek s klukama odjeli do Universal Studios, Mára s Martinou a holkama volili nákupy a potom moře. Já jsem si to namířil rovnou

Venice Beach je téměř prázdná, na 200 metrech pláže najdete 5 lidí a z toho 1 surfaře. Návštěvu určitě nedoporučujeme a to nejen z důvodu, že hrozí šlápnutí na jehlu z injekční stříkačky. Tady opravdu není co k vidění...

k oceánu a rozhodl se zjistit, jestli ty báje o šílenostech ve Venice Beach jsou pravda nebo výmysl. Po mých osobních zkušenostech jsou bohužel pravdivé. Poloprázdná pláž s nejhorším rybářským molem, jaké si dovedete představit. Několik krajních vil od Mariny na pověstné Ocean Front Walk již vysquattovaných a restaurace na West Washington Blvd na úrovni kantýny v Novém Mexiku. Takže ano, přátelé, je to skutečně pravda, kdysi vyhlášené Venice v L.A. se obloukem vyhněte. Určitě si ale spravíte chuť a náladu na Santa Monica Pier

a nebo ještě lépe na Manhattan či Hermosa Beach. Reportáž z naší čtvrté cesty po Route 66 jsem původně vůbec nechtěl psát. Náš primární plán projet jako první na světě šestašedesátku třemi Cadillaky 1959 se díky nesolidnosti servisu nepodařil. Přestože jsme nakonec museli cestu absolvovat třemi auty z půjčovny, i tento náš čtvrtý trip jsme si užili naplno. Z Miami na Floridu až do L.A. jsme se všemi zajížděnkami a výlety ujeli víc než 10 tisíc kilometrů. Zažili jsme při tom spoustu zajímavých příhod, z nichž se dala v tomto končícím 10dílném seriálu pospat jen malá část.

A co vy? Také sníte o jízdě po matce všech silnic? Jestli ano, pak nečekejte a vyražte. My uděláme to samé. Ve 2026 jsme na šestašedesátce znovu. Stoleté výročí je jenom jednou!

Text a foto: Petr Bellinger

Nejstylovější závěr našeho tripu! Po přeletu na letiště ve Vídni na nás čekala limuzína s plným barem. Překvapení nám připravila moje žena Vivian 😊

